John Gifford Bellett (1795-1864)

John Gifford Bellett s-a născut la 19 iulie 1795, fiind cel mai mare fiu al unei familii anglo-irlandeze. Deși născut la Dublin, a petrecut cea mai mare parte a tinereții lui la o fermă în afara orașului. A frecventat întâi școala elementară din Taunton împreună cu fratele lui mai mic, George, care mai târziu a devenit pastor. Vacanțele le-a petrecut în Somerset la bunica lui, o femeie cu temere de Dumnezeu. La liceul din Exeter și mai târziu la Trinity College din Dublin, a dovedit că dispune de o dotare intelectuală de excepție. În această perioadă, în anul 1817, s-a întors la Dumnezeu. A studiat apoi până în anul 1821 la Facultatea de drept din Londra, întorcându-se apoi în Dublin, pentru a ocupa acolo un post. A renunțat însă curând la aceasta, pentru a se dedica în întregime studiului și vestirii Cuvântului lui Dumnezeu.

În acești ani s-a căsătorit cu Mary Drury. Domnul le-a luat patru copii la vârsta fragedă a copilăriei. John Gifford Bellett, după cum se știe, este unul dintre primii frați care se adunau după Cuvântul lui Dumnezeu în Dublin. El l-a cunoscut în 1826 (sau 1827) pe Anthony Norris Groves, din Exeter. Acesta era foarte des oaspetele casei Bellett în timpul vizitelor pe care le făcea în Dublin. În iarna anilor 1827-1828 a pătruns în acest grup de frați și John Nelson Darby. Groves, adresându-se lui Bellett în 1827, îi exprima ideea că este conform Scripturii să frângă pâinea în fiecare duminică. Și, după cum se știe, acest lucru a fost pus în practică.

De asemenea, cu ocazia vizitei sale de rămas bun, Anthony Norris Groves (devenit misionar în Orient) îi dezvăluia lui J. G. Bellett ideea că este după gândul lui Dumnezeu să se strângă ca frați în toată simplitatea și să nu privească la duhovnici ordinați, având încredere în Domnul, ca frații din rândul fraților să fie folosiți pentru zidire. Mai târziu, J. G. Bellett scria că aceste cuvinte au produs o impresie profundă asupra lui. În acest timp, J. G. Bellett (împreună cu J. N. Darby) participa la așa-numitele Conferințe-Powerscourt, care aveau loc în castelul unei doamne credincioase. Până la sfârșitul anului 1829, locul de strângere al micului grup de frați era locuința lui Francis Hutchinson în Dublin – Fitzwilliam Square 9, dar anii următori a fost închiriat un spațiu public în Aungier Street. Între timp, în acest cerc a pătruns și John V. Parnell (lordul Congleton de mai târziu), căruia Domnul i-a dat mult har în înțelegerea tainei Adunării Sale (Ekklesia).

În timp ce alți bărbați, în anii ce au urmat, au fost chemați de Domnul să vestească Cuvântul, să întărească și să-i învețe pe credincioși din alte locuri, J.G.Bellett a rămas în Irlanda. Își petrecea timpul cu vizite la creștini pentru îmbărbătare și sfătuire, vizita adunările celor credincioși și participa activ la ore biblice în casele prietenilor. Iarna își muta masa cu Biblia și ustensilele pentru scris lângă soba care ardea în bucătărie și acolo, înainte de a i se pregăti micul dejun, citea, scria sau medita. În acești ani au apărut lucrările: Studii asupra Psalmilor, Studii asupra evanghelilor Luca și Ioan. Acestora le-au urmat: Studii asupra cărții Iov (inspirată de plecarea în veșnicie a fiului său), Studii asupra patriarhilor, asupra profeților mici, asupra celorlalte două evanghelii, asupra epistolelor către Efeseni și Tesaloniceni, precum și alte scrieri. Cele mai cunoscute și mai îndrăgite cărți care Îl au ca subiect pe Domnul Isus sunt „Fiul lui Dumnezeu“ și „Gloria Domnului nostru Isus Hristos în umanitatea Sa“. Ultima dintre acestea este și cea pe care a scris-o cu cel mai puțin timp înainte de a se muta acasă la Domnul, încredințându-și manuscrisul prietenului său sir Edward Dennett pentru tipărire.

Datorită stilului său plin de dragoste cu care se exprima, J.G.Bellett era numit „Privighetoarea“ între frați. În anii 1846-1848 a locuit temporar în Bath; s-a întors în Dublin abia în 1854, rămânând acolo până în 1864 când, la 10 octombrie, avea să se mute acasă la Domnul, aproximativ la un an după plecarea soției lui iubite. În ultimele sale zile, un prieten care l-a vizitat consemna că l-a găsit deosebit de slăbit, cu mâinile ridate, cu lacrimi scăldându-i obrajii, dar cu glasu-i rostind cuvinte de neuitat:

> „Scumpul meu Domn Isus, Tu știi cât de convins pot spune precum apostolul Pavel: …să plec și să fiu cu Hristos este cu mult mai bine. O, cu mult mai bine! Doresc aceasta! Frații vin și-mi spun despre o cunună a gloriei; aș dori să înceteze glorie…cer… Nu doresc cunună! Îl am pe El Însuși! Voi fi ca El! Ah, să fii cu Omul de la Sihar! Cu Acela care S-a oprit să-l cheme pe Zacheu, cu Omul din , cu Omul așezat pe cruce, cu Omul care a murit! O, să fii cu El înainte să apară în gloria, înainte de cununi, înainte de Împărăție! E minunat! Minunat! Numai cu Omul din Sihar, de la poarta Nain; voi fi și eu totdeauna cu El! Luați această tristă scenă, în care El a fost respins! Și dați-mi prezența Lui! O, Omul de la Sihar!“

Lucrarea lui J.G.Bellett a fost în așa fel împlinită, încât prin tot ceea ce făcea evita întristările, fisurile, rupturile, îndeplinind slujba de zidire, de sfătuire. Prin tot ceea ce făcea urmărea înlăturarea barierelor omenești, întărind comuniunea inimilor în temere de Domnul.

Numele acestui om al lui Dumnezeu se leagă de o frumoasă amintire a celui care nu a spus și nu a scris nimic care să conducă la dezbinare: „Fiți în pace între voi!”